

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ.

I

Ἐχτὲς τὸ βράδυ βράδυ ἔμασκαρεύτηκε
Ἐφόρεσε ἡ χρυσοῦ μου ρούχα ψαράτικα,
Ἐνα μακρὸ καμάκι ἐπρομηθεύτηκε,
Κι' ἐγύριζε ἔς τὰ σπήτια ἀποκρηάτικα.

— Ψαρά μου ζηλεμένη μὲ τὸ καμάρι σου,
Χαρὰ ἔς τὸ παλληκάρι ποῦ γίνῃ ψάρι σου !
Μὰ πέτα τὸ καμάκι καὶ τὰ δεμάτια σου.
Ἐσὺ ὅταν ψαρεύῃς, φτάνουν τὰ μάτια σου.

II

Τώρα ποῦ τόσοι ἄλλοι τὴν τριγυρίζουνε,
Καὶ τὴν κοπλιμεντάρουν καὶ τὴ σκοτιζοῦνε,
Ἐγὼ σαρακοστεύω μακριὰ τῆς μόνος μου
Μὰ κάτι συλλογιέμαι καὶ φεύγει ὁ πόνος μου..

Σὲ λίγο αὐταὶ ἡ μέραις θεὸς νὰ περάσουνε.
Αἶ! τότε ἡ δικαίᾳ μας γιορτᾶς θὰ φτάσουνε.
Κι' ὅταν οἱ ἄλλοι ὅλοι σαρακοστεύουνε,
Κρυφὰ δυὸ περιστέρια θεὸς ν' ἀποκρέουνε ..

Θὰ τὴ γλεντῶ μονάχος μὲ περσφάνεια,
Καὶ ἡ ἀποκρηά μας θὰ νᾶν οὐράνια,
Γιατὶ τὸν ἔρωτά μας ἐμεῖς κυττάζουμε,
Κι' ὄχι τὸν Καζαμία, γιὰ νὰ γιορτάζουμε.

Ψαράς.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐ βουλευτὴς κ. Γεωργαντᾶς, ἔδωκε κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ ἀγόρευσιν σπουδαῖα δείγματα ὅτι δύναται νὰ εὐδοκίμησῃ ὡς στρατιωτικὸς ποιητὴς.

«Τὸ ἱππικόν, εἶπεν, εἶναι φωτεινὸν νέφος καλύπτρον καὶ διαφωτίζον τὸν στρατόν».

Τὸ δξύμωρον αὐτὸ τοῦ καλύπτειν καὶ διαφωτίζειν ὑπόσχεται πολλά.

«Τὸ δὲ πυροβολικόν, ἐξηκολούθησεν ὁ ῥάτωρ, εἶναι ὁ κεραικὸς τοῦ στρατοῦ».

Ἐποροῦμεν πῶς παρεδὼν τὸν Σοῦτσον δὲν ἔψαλεν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς :

Τὸ φῶς, στρατῆ! τὸ σῶμά σου!

Ἐ ἥλιος τὸ ὄμμα σου,

Ἐ κεραικὸς φωνὴ σου.

Τὸ ἄπειρον διάστημα

Τὸ μέγα σου ἀνάστημα,

Κι' ὁ Γεωργαντᾶς μαζὴ σου.

Ἐθνοφύλαξ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπιπτε χιῶν ἔξ ἑνὸς κύκλου περιπατητῶν ἐκπλαγεῖς ἐκ τοῦ αἰφνιδίου χιονοκατάρρου τοῦ οὐρανοῦ ἔφώναξε :

— Κύττα, κύττα νιφάδες.

Ἐβρεθεῖς ἐκεῖ ποῦ ὁ «Λοῦώτατο νύφη τέλει» μετὰ στεναγμοῦ ἀνεφώνησε :

— Ποῦ εἶναι, ποῦ εἶναι ;

Η ΚΑΡΦΙΤΣΑΙΣ

(ἀποκρηάτικον ἐπεισόδιον).

Μὲ ἔσκαότιστο κεφάλι
Κάθουμον ἔς τὴν κάμαρά μου ...
Μὰ ἐκεῖ νὰ, ἔσπροβάλλει
Μιὰ μικρὴ γειτόνισσά μου.
Γελαστὴ μὲ χαιρετᾶει,
Ἐρίχνει κάτω τὴν ματιὰ τῆς
Καὶ τὰ ρούχά μου ζητάει,
Γιὰ νὰ γείνη μασκαράς
Νὰ ἔσφονισῇ τὴν μαυμά τῆς.
— Μπᾶ, τῆς λέω, μετὰ χαρᾶς !

Σήμερα τᾶφερε πίσω
Τὸ μικρὸ τῆς ἀδελφάκι ...
— Αἶ! θὰ πᾶ νὰ περπατήσω
Ν' ἀναπνεύσω ἀεράκι ...
Τὸ σουρτοῦκο βάζω — χρίτσι
Κάτι μ' ἔχει γρατίζοῦνισει ...
Τοῦ διαβόλου τὸ κορίτσι
Μέσ' ἔσαις τρέλλαις ἔσαις χαρᾶς
Ἐτὸ σουρτοῦκο εἶχε ἀφίσει
Δυὸ καρφίτσαϊς μωτεραῖς.

Βλαχοπούλα.

ΔΕΝ ΤΟ ΚΟΒΟΥΜΕ.

Σᾶν εἶδε ὁ θεὸς τοὺς τόσοὺς μασκαράδες,
Ἐρχίνισε ἔστ' ἀλήθεια νὰ θυμῶνῃ,
Καὶ εἶπε ἀτὸ παράκαμαν οἱ κεραιάδες·
Καὶ τοῦ κατέβη νὰ μᾶς ῥίξῃ χιόνι.

Κατάλαβαν τὴν σκέψιν του πολλοὶ ἀγγέλοι,
Καὶ Κόφτο τοῦ φωνάζανε μὲ τόνο,
Μὰ ὁ θεὸς θὰ κάμῃ ἄκείνο ὅπου θέλει,
Χωρὶς γι' αὐτὸ νὰ χάσῃ πολὺ χρόνο.

Τώρα κι' ἐμεῖς ἔστ' ὁ πείσμα τοῦ θεοῦ θὰ ἔγοῦμε
Μὲ πρὸ πολὺ ἀκόμη ρεζιλίαι,
Καὶ δὲν τὸ κόβουμε μὲ μιὰ φωνὴ θὰ ποῦμε
Αὐτὸ τὸ ἄφεινὸ μασκαράληκι.

Χαδζαηδάτης.